byl st-l převeden do b) stupně 2. platové stupnice od 1. července 1926, ačkoli se nyní ex post tvrdí, že i za rok 1926 byla jeho kvalifikace »méně přiměřená«.

O této námitce uvážil nss:

Podle § 19 plat. zák. zůstávají ustanovení služební pragmatiky o kvalifikaci v platnosti mimo jiné se změnou, že běžné kvalifikační tabulky sluší vésti, pokud jde o úředníky ustanovené na služebních místech I. služební třídy, o úřednících v platové stupnici čtvrté až šesté. Zůstalo tedy v platnosti i ustanovení posledního odstavce § 14 služ. pragm., podle něhož se zvláštními předpisy stanoví, pokud i pro úředníky vyšších hodnostních tříd — resp. nyní za účinnosti plat. zák. pro úředníky vyšších platových stupnic — má nastoupiti pravidelně se opakující určení kvalifikace. Z těchto zákonných ustanovení je zřejmo, že zákon platový chtěl pravidelnému kvalifikačnímu řízení ve smyslu předpisů služební pragmatiky podrobiti v I. služební třídě toliko úředníky v platové stupnici čtvrté až šesté, nikoli však úředníky v platových stupnicích první až třetí, a že možnost určení pravidelně opakující se kvalifikace u úředníků v platové stupnici 1.—3. vyhražena zůstala zvláštním předpisům. Určení kvalifikace ad hoc mimo rámec těchto zvláštních předpisů i u úředníků, kteří pravidelné kvalifikaci již nepodléhají, služ. pragmatika, resp. platový zákon nezná; nemůže proto žal. úřad, jak to činí ve svém odvodním spise, možnost určení kvalifikace i u úředníků takových dovozovati z pouhé intence zákonodárcovy, když intence tato v textu zákona nebyla vyjádřena.

Ježto však žal. úřad sám uznává, že pro obor úřednictva resortu min. pošt zvláštní předpisy po rozumu § 14 posledního odstavce služ. pragm. vydány nebyly, nebylo pro určování kvalifikace st-lovy v letech 1926 až 1928, kdy st-l byl úředníkem v druhé platové stupnici, zákonného podkladu, a nemůže proto nepříznivý výsledek takto provedené kvalifikace st-lovy býti po zákonu důvodem pro vyloučení platového postupu st-lova. Opačný názor žal. úřadu, položený za základ nař. rozhodnutí, nemá tudíž opory v zákoně.

Č. 10.785.

Obecní dávky: * Dávce z návěští podle pravidel o vybírání obecní dávky z návěští v Bratislavě, schválených výnosem zemského presidenta v Bratislavě z 8. ledna 1929 č. 97.177—5/1928, jež se shodují se vzorcovými pravidly (vl. nař. č. 15/28 Sb.), nepodléhají návěští, jež jsou dodávána jen předplatitelům určitého časopisu zároveň s časopisem.

(Nález ze dne 19. října 1933 č. 11.542/31.)

Věc: »Grenzbote«, nakladatelská komand. společnost v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o obecní dávku z návěští a o pokutu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Podle oznámení důchodkového odděl. městského úřadu v Bratislavě z 24. května 1929 administrace časopisu »Grenzbote« v Bratislavě dne 19. května 1929 roznášela neorazítkované reklamní le-

táky časopisu »Zeit im Bild«, vycházejícího v Praze. Na základě tohoto oznámení byla st-lce výměrem městské rady v Bratislavě z 23. srpna 1929 uložena dávka z návěští v částce 158.10 Kč a pořádková pokuta v částce 100 Kč.

St-lčino odvolání z tohoto výměru bylo usnesením zastupitelského sboru města Bratislavy z 18. listopadu 1929 zamítnuto z těchto důvodů: Oznámení nelze pokládati za inserát, poněvadž inseráty tvoří součást časopisu, kdežto v tomto případě šlo o úplně samostatné letáky cizí firmy, které byly jen s časopisem současně roznášeny, a 2. odst. § 2 pravidel o vybírání dávky z návěští výslovně ustanovuje při stanovení sazeb, že z oznámení, která jsou na veřejně přístupných místech rozdávána nebo dům od domu roznášena, vybírá se poloviční dávka, z čehož plyne, že případ, o který jde, dávce též podléhá. Okolnost, že oznámení byla určena jen pro určitou skupinu osob (pro skupinu předplatitelů), nemá vlivu na dávkovou povinnost, poněvadž podle pravidel základem vyměření dávky jest skutečnost roznášení a okolnost, kým (správně patrně »komu«) byly letáky roznášeny; byly-li roznášeny jen určité skupině a za protihodnotu, na této skutečnosti již nic nemění. Rovněž se zamítá odvolání i stran pořádkové pokuty, poněvadž § 5 cit. pravidel ustanovuje, že všechna oznámení, jež se mají vylepiti, roznášeti atd., mají býti předložena dříve obecnímu úřadu, aby byla opatřena úředním razítkem na znamení, že z nich dávka byla zaplacena. Tomuto předpisu firma nevyhověla a dopustila se tedy přestupku uvedeného ustanovení pravidel.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Právní základ pro uložení a vyměření dávky v konkrétním případě shledal žal. úřad — jak jest zřejmo z odůvodnění usnesení zastupitelského sboru města Bratislavy z 18. listopadu 1929, jež bylo přijato za odůvodnění nař. rozhodnutí, — v ustanovení 2. odst. § 2 pravidel o vybírání obecní dávky z návěští v Bratislavě, schválených výnosem zem. presidenta v Bratislavě z 8. ledna 1929, podle něhož pro oznámení, která jsou na veřejně přístupných místech rozdávána nebo dům od domu roznášena nebo podobně, snižuje se sazba dávky o 50%. Stížnost naproti tomu stojí na stanovisku, že dávce podléhají jen návěští, jež jsou taxativně vypočtena v § 1 pravidel, a že v 2. odst. § 2 nepodrobuje se dávce nový druh návěští, nýbrž stanoví se jen sazba na druh návěští spadajících pod ustanovení § 1, takže i podle 2. odst. § 2 lze uložiti dávku jen na oznámení, jež jsou rozšiřována po ulicích, náměstích a jiných veřejných místech nebo veřejně přístupných místnostech. Soudí tedy stížnost, že na oznámení, jež jsou roznášena dům od domu, dávku uložiti nelze, poněvadž takové roznášení návěští nelze pokládati za rozšiřování návěští ve smyslu § 1 dáv. prav.

Toto stanovisko stížnosti není správné. Jest pravda, že v § 1 pravidel jsou návěští, jež jsou dávce podrobena, vypočtena taxativně, a že 2. odst. § 2 jest především ustanovením o sazbě této dávky. Než stanoví-li se tu sazba i na oznámení, jež jsou dům od domu roznášena, nutno dojíti k závěru, že dávková pravidla roznášení návěští dům od domu pokládají za rozšiřování návěští ve smyslu § 1 a to zřejmě za rozdávání návěští po ulicích, náměstích a jiných veřejných místech. Na tomto závěru nemůže nic měniti úvaha, že roznášení návěští dům od

domu nelze zařaditi pod pojem rozšiřování návěští na ulicích, náměstích a jiných veřejných místech v obvyklém smyslu těchto slov, neboť pro význam jich je rozhodna v prvé řadě disposice, kterou činí norma sama a z 2. odst. § 2 dávk. pravidel je patrno, že pravidla roznášení dům od domu zahrnují pod pojem rozdávání po ulicích. Vytýká tedy stížnost bezdůvodně, že oznámení, jež jsou dům od domu roznášena, podle § 1 dáv. prav. dávce nepodléhají.

Důvodně však vytýká stížnost jako nezákonnost, že dávka byla uložena přes to, že letáky, o které šlo, byly dodávány jen předplatitelům časopisu »Grenzbote«, tedy jen určitému kruhu osob, a že nejde proto o rozšiřování návěští podle § 1 dáv. prav. Jsouť podle znění tohoto ustanovení podrobena dávce jen návěští, jež jsou nalepena, vyvěšena nebo rozdávána, nošena nebo vozena po ulicích, náměstích a jiných veřejných místech, nebo veřejně přístupných místnostech, nebo umístěna ve výkladech a oknech při veřejných komunikacích, uvnitř nebo vně vozů elektrické dráhy nebo jiných dopravních prostředků, a konečně oznámení světelně promítaná, tedy vesměs návěští, která mají působiti na všechny osoby, jež je uvidí, jinými slovy, dávce jsou podrobena jen návěští, jež se neobracejí přímo na určité osoby nebo na určitý kruh osob. Správnost tohoto výkladu potvrzuje ustanovení lit. e) § 3 pravidel, podle něhož nepodléhají dávce inseráty v časopisech a knihách, ceníky a reklama na vlastních, obvykle používaných obchodních tiskopisech, tedy vesměs reklamní prostředky, jež mají působiti přímo jen na určité osoby nebo skupiny osob. Poněvadž pak — jak bylo uvedeno shora — v odst. 2 § 2 není stanoven nový druh dávky, a je tedy nutno i pojem rozdávání oznámení dům od domu posouditi podle § 1 dáv. ř., plyne z toho závěr, že takováto návěští jsou podrobena dávce jen tehdy, jsou-li rozdávána dům od domu, aniž kruh osob, kterým se rozdávají, jest předem určen, a že naopak jde-li o návěští, jež jsou dodávána jen předplatitelům určitého časopisu zároveň s tímto časopisem, dávce nepodléhají, neboť tu návěští se obrací přímo jen na osoby, jimž časopis jako předplatitelům jest dodáván.

V konkrétním případě byla oznámení — jak se zjišťuje v nař. rozhodnutí — rozdávána jen předplatitelům časopisu »Grenzbote«, tedy osobám, jež byly předem určeny tím, že tento časopis předplatily. Podrobil-li úřad přes to tato oznámení dávce z návěští, stanovené shora zmíněnými pravidly o vybírání dávky z návěští, učinil tak podle toho, co bylo uvedeno, v rozporu s předpisy těchto pravidel. Jestliže pak návěští, o která šlo, dávce podrobena nejsou, byla i pořádková pokuta podle § 5 dáv. pravidel uložena st-lce neprávem.

Č. 10.786.

Vojenské věci: * Rozhoduje-li ministerstvo národní obrany o nároku na výslužné na základě superarbitračního řízení, jemuž předcházely nálezy a posudky, jež se liší od výsledku posledního superarbitračního řízení, je vzhledem k ustanovení § 23 bodu 5 sup. předpisu